Samtidsslaveri hindrar politisk förändring

Samtidsslaveri är tvånget att prata om, föra vidare, dela och kampanja kring det som för tillfället är aktuellt i massmedia. Först analyserar jag hur aktivism förslavas under samtiden. Och sedan finns en manual med metoder för att ta sig ur samtidsslaveriet.

Samtidsslaveriet gör, enligt Johannes Nilsson, att ”ens uppmärksamhet ständigts slits med hjordens rusningar. Nu skall vi tala ’näthat, förra veckan barnfattigdom, och oavsett vad man än må tycka eller problematisera i dagens ämne, kvarstår som sorgligt faktum att man deltar i denna bestämda debatt, och därmed låter den invadera min hjärna och bestämma mitt intresse”[1].

Stora massmedier tjänar pengar på aktivister och andra som på facebook och twitter delar det som för dagen säljer massmedia. ”Är inte dessa ivriga twittrare dagens grundlurade proletariat, som ägnar sin spridda uppmärksamhet åt att fylla likgiltiga sociala nätverk med ’content’?”[2], analyserar Johannes Nilsson.

När de som använder facebook och twitter hamnar i samtidsslaveriet blir de inte bara gratis arbetskraft för facebook och twitter. De arbetar gratis även för traditionella tidningsbolag och tv-bolag. Dessas profit är beroende av att vi dansar med i vad som för tillfället görs till nyheter.

”Svenska twittrare är helt och hållet i händerna på Sveriges mediajättar inte bara därför att de senare oavbrutet flörtar med de förra, utan till att börja med därför att Sveriges twittrare slaviskt följer dagsmedias arbetscykel. Ny dag, ny snackis. Hey ho, let’s go. Den kortsynta naiviteten i detta är sannerligen häpnadsväckande.”[3]

Slaveri

Slaveri är arbete som utförs av tvång snarare än av avtalad överenskommelse. Det är dock inte massmedia som håller i piskan. Slavdrivarna är snarare ens egen kropp och längtan, medaktivister och vänner, dagsaktuella rörelser och kampanjer. Piskan, tvånget, skapas först när flera samtids-metoder hamnar i

resonans, när de ömsesidigt förstärker varandra så mycket att organisationer och aktivister blir tvingade att förhålla sig till samtiden. Här är några samtidsmetoder som tillsammans kan skapa slaveri under samtiden:

1. Vilja att hålla sig kvar i gemenskapen. Och inte riskera att hamna utanför.
2. Vänskapande, bekräftelse, peppning mellan aktivister som säger något om det aktuella. Tillfälliga förluster av denna bekräftelse skapar tomhet.
3. Ointresserat ignorerande av dem som inte pratar om det aktuella. Tystnaden är inte illvillig men den är outhärdlig.
4. Rädsla hos organisationer och enskilda att uppfattas som förlegade, ute, omoderna, inaktuella, att de fastnat i gårdagens fråga.
5. Beroende hos organisationer och enskilda av den energi och entusiasm som kommer från att läsa om, prata om, organisera och kampanja kring, det dagsaktuella.
6. Beroende , eller tvångsmässigt behov, av att retweeta och dela det som för tillfället är aktuellt.
7. Sociala medier-missbrukare och mer traditionella nyhetsmissbrukare skapar medberoende. De som inte är missbrukare dras ändå in i sjukdomen.

Samtidsslaveriet tar kontroll över demonstrationer och kampanjer

Genom att events, föredrag, demonstrationer och kampanjer kopplas till det som för tillfället är aktuellt i massmedia återskapas samtidsslaveriet genom aktivism på gator, torg och i sociala medier. Dessa ska inte ses som separata sfärer utan snarare som trassel och resonans. Facebookaktvism, gatuaktivism, folkrörelseaktivism är hopflätat och hamnar i resonans med massmediers behov av att ständigt sälja nyheter.

Events, aktuella demonstrationer och tidsbegränsade kampanjer återskapar ett aktivistiskt samtidsslaveri. Samtids-aktivism och massmediabolag förstärker varandra och tränger tillsammans undan politisk förändring.

Samtidsslaveriet hos kampanjer och enskilda demonstrationer drar åt sig aktivister, energi och andra resurser från politisk förändring.

Manual för att ta sig ur samtidsslaveriet

Victor skrev på Rasmus Fleischers blogg[4] en manual för att ta sig ur samtidsslaveriet. Jag utgår från den och lägger till en hel del.

1. Behåll hela tiden fokus på de frågor ni betraktar som väsentliga på lång sikt. Undvik ”aktivism” i betydelsen vara aktiv i lite av varje som just nu drar i en.
2. Ignorera ”aktuella” frågor.
3. Undvik individuella och tillfälliga lösningar. Fokusera på att bygga upp nya ordningar, metoder, institutioner och organisationer som på lång sikt kan tränga undan gamla.
4. Bli performativt förverkligande. Låt målet bli medlet. Bli inte reaktiva vare sig mot massmedia eller mot härskande organisationer även om dessa kallar sig Sverige eller EU. Undvik att negera och protestera. Proaktiv är att initiera lösningen istället för att peka ut andra som ska lösa problemet.
5. Byt inte politisk fråga då och då. Var enveten. Var ute och se till ni inte är inne.
6. Leta efter andra röster, speciellt avvikande röster, utifrån den politiska förändring som ni bygger.
7. Undvik aktionsformer som blir återvändsgränder och självdestruktiva genom sina egna slutdatum: Undvik ”aktuella” events, demonstrationer, kampanjer, projekt och föredrag. Var misstänksam mot allt som har slutdatum.
8. Använd inte aktioner, demonstrationer, kampanjer eller civil olydnad för att själva bli nyhet.
9. Sök inte uppmärksamhet för er organisation. Bli inte en vara. Döda ert begär att säga något bara för att höras. Våga hålla käft.
10. Låt er inte distraheras av alla sensationella dumheter, politiker, skandaler, pinsamheter, knäppskallar, högerextremister eller hatare som för tillfället tar uppmärksamhet.
11. Förlöjliga och håna inte dem som säger dumheter. Hån fetischeras enkelt. Du ger dem bara uppmärksamhet, kraft och energi.
12. Vägra debattera i massmedia eller i sociala nätverk. Börja inte tjafsa! Då slavar du redan för dramaindustrin.
13. Fokusera på att kritiskt och innovativt utveckla och finslipa

organisationen, dess demokrati, dess jämlikhet, dess rättvisa och solidaritet. Lita på smittan. Politisk förändring som förverkligas i liten skala på ett spännande sätt smittar av sig.

14. Fokusera på självkritik. Ödsla inte tid på att kritisera härskare eller de som har fel. Kritik är en gåva som hjälper egna och närliggande organisationer att finslipa den politiska förändring ni försöker förverkliga. Självkritik hjälper våra organisationer när de ramlar in i välvillig rasism, sexism eller börjar skapa medelklassghetton.
15. Samarbeta med liknande politiska bygganden runt om i världen. Lås inte in er i nationalstats-containrar.
16. Bygg inte era organisationer som en spegling av nationalstater. Riksorganisationer blir en speglande bekräftelse av staten. Befrielse, motstånd, makt, krig och förtryck behöver snarare lokalisera andra delar av världen här, eller oss där, arbeta glokalt.
17. Förvandla inte aktivism till en nyhetsbyrå. Sprid inte vidare nyheter. ”Att sträva efter retweets och gensvar om än det ena, än det andra är att försöka bli en nyhetsbyrå. Problemet med nyhetsbyråer är att de hela tiden byter fokus. Var inte en nyhetsbyrå. … och sluta tro att du når ut till nåt slags allmänhet!”[5]
18. Var en röst som funderar högt och offentligt om era misstag och vilka lösningar ni prövar. Då attraherar ni ”andra som vill diskutera relaterade grejer och ni kan bygga vidare tillsammans.”[6]
19. Sträva inte efter att skapa uppmärksamhet kring frågor, utan bygg gemenskaper där tänkande och diskussion kan ske befriat från riksmedias dagordning.[7]
20. Filtrera och bojkotta nyhetsflödet aggressivt. Ja, bojkotta nyheter och det aktuella. Både i fikarummet och på internet.
21. Bli inte aktuell. Ifall ni är engagerade kring något som plötsligt blir aktuellt: låt er inte sugas med! Rörelser som *äntligen* ser sitt engagemang i massmedia sugs lätt med för att ett par år senare tappa den kraft och den envetna entusiasm som de under lång tid hade byggt upp. Att bli aktuell och inne kan knäcka mångårigt engagemang.

Politisk förändring som pågående pulser

Politisk förändring är ett långsiktigt byggande av organisationer, pulser och institutioner som blir egna samhällen. Politisk förändring materialiserar. Dessa

samhällen smittar av sig till närliggande samhällen; ifall de har tillräckligt intressanta metoder, organisationsformer och system som kan imiteras av andra.
För att det politiska engagemanget ska bli innovativt bygger det vidare på långvarig erfarenhet. Imitation, övning, träning, misslyckande, finslipning och innovation hör ihop.

Att bygga tar tid även om samhällena växer upp kring små torg, organisationer, institutioner, kollektiv och kooperativ. Samhällen växer också upp kring regelbundna träffar en gång i månaden eller en gång per år. Engagemanget med uppfinnandet, byggandet, finslipandet behöver fortgå under kanske tio-tjugo års tid för att skapa bestående politisk förändring.

Aktuella politiska frågor och kampanjer drar till sig kraft och saboterar möjligheten till politisk förändring. Politik behöver ta sig ur samtiden för att bli politisk. Låt tiden vara ur led.

Per Herngren
2013-02-14, version 0.1.2

Tack till Tobias Herrström, Oikos Hammarkullen, för samtal om fokus på puls, Lisa Gerenmark, motståndskommuniteten Fikonträdet, för samtal om ifall överaktivism konkurrerar med, och tränger undan, politisk förändring.

Fotnoter

[1] Johannes Nilsson, 7 februari 2013, http://schipperke97.wordpress.com/2013/02/07/aterfall/

[2] Johannes Nilsson, 7 februari 2013, http://schipperke97.wordpress.com/2013/02/07/aterfall/

[3] Kommentar på Rasmus Fleischers blogg citerat från Fleischer 9 feburari 2013, http://copyriot.se/2013/02/09/om-samtidsslaveriet-pa-twitter-och-mojliga-utvagar/.

[4] Kommentar av Victor, 26 september 2012, på Rasmus Fleischers blogg http://copyriot.se/2012/09/25/nar-jag-begrater-bloggen-och-betvivlar-mikroblog

gen/

[5] Johannes Nilsson, 7 februari 2013, http://schipperke97.wordpress.com/2013/02/07/aterfall/

[6] Johannes Nilsson, 7 februari 2013, http://schipperke97.wordpress.com/2013/02/07/aterfall/

[7] Johannes Nilsson, 7 februari 2013, http://schipperke97.wordpress.com/2013/02/07/aterfall/